

**ВІННИЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ МИХАЙЛА КОЦЮБІНСЬКОГО**

Інститут філології й журналістики

Кафедра журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:

ДОКУМЕНТАЛЬНО-ХУДОЖНЯ РАДІОПРОГРАМА

«ВІННИЦЬКИЙ МАЙДАН:

ХРОНІКИ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ»

Студента 4 курсу 4-Ж групи
галузі знань 0303 Журналістика та
інформація
напряму підготовки 6.030301 Журналістика
Деянова Сергія В'ячеславовича

Науковий керівник: доктор наук із
соціальних комунікацій, професор
Житарюк М.Г.

Національна шкала

Кількість балів: _____ Оцінка ECTS _____

Голова комісії: _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

Члени комісії: _____
(підпис) (прізвище, ініціали)

(підпис) (прізвище, ініціали)

(підпис) (прізвище, ініціали)

м. Вінниця – 2016 рік

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	3
1.1. Теоретична база.....	3
1.2. Обґрунтування проекту.....	3
1.3. Мета роботи.....	5
1.4. Джерела фактів.....	5
1.5. Технічні і програмні засоби.....	5
1.6. Сфера застосування.....	6
II. СПЕЦИФІКАЦІЯ ДОКУМЕНТАЛЬНОЇ РАДІОПРОГРАМИ «ВІННИЦЬКИЙ МАЙДАН: ХРОНІКИ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ»	8
2.1. Структура.....	8
2.2. Тривалість.....	8
2.3. Музичний супровід.....	9
2.4. Ідейно-смісловий задум.....	9
2.5. Специфіка аудиторії.....	9
III. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	10
IV. СЦЕНАРІЙ ДОКУМЕНТАЛЬНОЇ РАДІОПРОГРАМИ «ВІННИЦЬКИЙ МАЙДАН: ХРОНІКИ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ»	12

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1.1. Теоретична база

Радіожурналістика – це такий вид журналістської діяльності, що базується на використанні технічних засобів радіомовлення. Кінцевим продуктом радіожурналістики є радіопередачі.

Особливостями радіожурналістики є високий рівень оперативності, вплив на аудиторію через звуки, які викликають певний емоційний стан. Радіомовлення, як засіб передачі інформації, є дешевим та доступним для широких мас. Транслявання радіопрограм здійснюється через радіоцентри і приймається на радіомовні приймачі індивідуального або колективного користування.

Виразальні засоби радіожурналістики складаються з двох груп:

Перша група – **формотворча**. Складається безпосередньо з голосу, музики, шумів та інтершумів, документальні записи у студії або поза її межами. Ця група є незмінною, природа цих звуків не піддається впливу радіожурналіста та є базисом для подальшої розробки радіоформи

Друга група – **технічна**. Це студійний монтаж, звукова мізансцена, технічні засоби перетворення звуку. Ці виразальні засоби використовуються в залежності творчих потреб автора.

1.2. Обґрунтування проекту

Жанри документально-художньої радіожурналістики поєднують у собі інформаційний початок, авторську оцінку та образне представлення про людину чи подію. Саме тому їх також іменують художньо-публіцистичними жанрами.

Проект покликаний відкрити для суспільства маловідомі факти та деталі подій 2013-2014 років на вінницькому Майдані, зосередити увагу на їх важливості. Розповісти історію учасників вінницького Майдану та передати їх настрої під час розвитку подій. Змусити слухачів переосмислити ці події та зробити для себе певні висновки.

Документальні факти, портрети та характеристики конкретних людей, аналіз реальних життєвих ситуацій втілюються у радіопрограмі з широкими узагальненнями, публіцистичними відступами – авторськими коментарями та відвертим художнім домислом. Варто підкреслити, що ці елементи є рівноправними в рамках цих жанрів, адже саме в комплексі вони досягають основної цілі: впливати на розум та почуття слухачів.

Документально-художня радіограма увібрала у себе методи інших жанрів, їх мовні, стилістичні та акустичні засоби. Також автор не обмежується методами дослідження теми, проблем, характеру героїв та їх емоційний стан.

Художні елементи присутні в різній мірі в організації та у прояву документального матеріалу. Ось чому робота у цьому напрямі потребує художньої майстерності та вміння володіти усіма прийомами звукової публіцистики.

Велику роль у розробці документально-художньої радіограми грає монтаж. Саме через монтаж автор має можливість створювати власні підходи до вирішення цілей, поставлених перед ним у роботі.

1.3. Мета роботи

Можна окреслити два аспекти мети створення радіопрограми:

1. *Для аудиторії:* мета створення цього продукту полягає в отриманні населенням високоякісного радіопродукту; зробити внесок у розвиток новітньої історії України; об'єктивно описати події, які відбувалися у місті Вінниця впродовж 2013-2014 років; формування певної громадської думки;
2. *Для автора програми:* мета полягає у практичному втіленні набутих під час навчання навичок, освоєнні необхідних супровідних для запису радіопродукту програм, набутті навичок сценариста, ведучого, диктора.

1.4. Джерела фактів

Джерелознавчою базою для створення програми та її окремих інформаційних блоків послуговували: сайти інформгентств «УНІАН», «Інтерфакс-Україна», «Українські новини», «Ліга Бізнес Інформ»; всеукраїнські газети «День», «Україна молода», «Кореспондент», «Голос країни», місцеві періодичні видання «20 хвилин», «Вінниччина», «33-й канал»; сюжети телеканалів «1+1», «Інтер», «Громадське ТБ», «Канал Україна», «EspressoTV»; програми Національної радіокомпанії України, радіо ЕРА-FM, місцевого обласного радіо та радіостанції «Місто над Бугом»; інтернет-ресурси www.tsn.ua, www.google.com.ua, www.youtube.com, www.vinnitsa.info, www.vinnitsaok.com.ua, www.vn.20minut.ua.

1.5. Технічні і програмні засоби

Для створення документальної радіопрограми «Вінницький Майдан: хроніки Революції гідності» було використано пульта мікшерний, мікрофони, комп'ютер, програма для запису і обробки аудіо Sound Forge.

Мікшерний пульт – електронний музично-акустичний пристрій, який має широкі сервісні можливості— еквайзер, різноканальний підсилювач, канали ефектів, реверберацію, затримку, монітор, панораму, повернення, вставляння тощо. Він має досить широку сферу застосування – студії

звукозапису, радіостудії, концертне чи трансляційне устаткування, що дозволяє звукооператору/ музиканту поєднувати (мікшувати) різноманітні акустичні якості звуку музичних інструментів у найширші комбінації. Мікшерний пульт використовують при звукозаписі, у відтворенні сигналу кількох джерел.

Sound Forge – це одна з найпопулярніших і доволі корисних програм, котра призначена для професійної обробки аудіо. За допомогою цієї програми можна редагувати звук, відновлювати аудіодані, записувати файли на жорсткий диск та компакт-диски.

Sound Forge – цифровий аудіоредактор, призначений для професійного і напівпрофесійного використання. Ця програма дозволяє створювати та редагувати звукові файли швидко і з високою точністю, створюючи з необробленого звуку майстер-копію. З допомогою Sound Forge можна аналізувати і редагувати аудіо, створювати звукові петлі. За допомогою цієї програми можна обрізати зайві елементи аудіозапису, вирізати потрібні шматки з усього матеріалу, підчищати зайві шуми і вставляти додаткові звукові ефекти.

Sound Forge дозволяє без особливих зусиль створити довершений продукт для запуску в ефір. Ця програма успішно об'єднує у собі практично повний набір сучасних звукових ефектів і потужні засоби редагування звуків для наступного їх використання у семплері. Завдяки зручному інтерфейсу і великому числу передумовок з програмою можуть успішно працювати також аматори і непрофесіонали.

1.6. Сфера застосування

Програма звучала в ефірі радіо «Юнітон». Оскільки саме радіостудія «Юнітон» є базовою для роботи студентів-журналістів, що тільки навчаються майстерності роботи на радіо. Окрім того, радіопрограма «Вінницький майдан: хроніки Революції гідності» може конкурувати на ринку засобів масової інформації як місцевого, так і державного рівня, тому її можна

представити на широкий загал слухачів і зробити трансляцію на радіостанції місцевого рівня.

II. СПЕЦИФІКАЦІЯ ДОКУМЕНТАЛЬНОЇ РАДІОПРОГРАМИ «ВІННИЦЬКИЙ МАЙДАН: ХРОНІКИ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ»

2.1. Структура

Документально-художня радіограма побудована таким чином, щоб передати події Євромайдану у хронологічній послідовності і складається з таких блоків:

1. **Вступ** (емоційний початок програми, у якому автор розповідає слухачам про передумови, які стали причиною появи Євромайдану в Україні. Вступ супроводжується синхронами політиків, щоб краще передати атмосферу 2013 року);
2. **Основна частина** (автор розповідає про розвиток вінницького Майдану, важливі дати та головні події. Слова автора доповнюються синхронами з телебачення та прямою мовою безпосередньо учасників як вінницького, так і київського майданів);
3. **Досьє** (невеликий інформаційний блок, в якому подана коротка інформація про героїв, пряма мова яких подана у програмі);
4. **Авторський вірш** (ліричне закінчення радіограми, яке підводить слухачів до фіналу);

Радіограма насичена великою кількістю інтершумів, щоб краще передавати атмосферу кожної з подій та налаштовувати слухачів на потрібний лад.

2.2. Тривалість

Уся документально-художня радіограма «Вінницький майдан: хроніки Революції гідності» триває 35 хвилин. Протягом цього часу слухачі почують про події, які мали місце 2013-2014 років у Вінниці, зможуть осмислити ці події та отримають ексклюзивну інформацію від учасників майдану.

2.3. Музичний супровід

У радіопрограмі для кращого емоційного вираження та належного естетичного оформлення використано такі музичні композиції:

1. Гурт «Пікардійська Терція» – пісня «Гей, пливе кача» (4:07)
2. Саймон Віклунд – композиція «SWAT Attack» (1:39) *(підложка 3)*
3. Саймон Віклунд – композиція «Freeze» (3:47) *(підложка 2)*
4. Саймон Віклунд – композиція «An Unexpected Call» (2:07) *(підложка 4)*
5. Джон Мерфі – композиція «In the house, In a heartbeat» (4:17)

(підложка 1)

2.4. Ідейно-смісловий задум

Ідейно-смісловий задум полягає у донесенні до слухача важливу інформація про визначні події, які змінили Україну у 2013-2014 роках. Через інтершум та емоційні прийоми викликати потрібні почуття у слухачів, змусити їх задуматися та осмислити ті події. Розповісти про її учасників та важливі дати та події у місті Вінниця. Також програму створено з метою популяризувати новітню історію України та Вінниччини, для отримання аудиторією якісного медійного продукту.

2.5. Специфіка аудиторії

Програма розрахована на регіональну аудиторію, зокрема на жителів Вінниці та Вінницької області. До прослуховування можна залучити людей різного віку – від молоді до пенсіонерів.

III. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Барноу Э. Как писать для радио/ Пер. с англ. – М.: НМО ГКРТ, 1960. – 38 с.
2. Ганзелка И., Зикмунд И.К охотникам за черепами. – М.: Молодая гвардия, 1960. – 288 с.
3. Горовий В.М. Особливості розвитку соціальних інформаційних баз сучасного українського суспільства. – К.: НБУВ, 2005. – 300 с.
4. Гоян О.Я. Основи радіожурналістики і радіо менеджменту: Підручник. – 2-ге вид., доповнене. – К.: Веселка. – 2004. – 245 с.
5. Закон України "Про телебачення і радіомовлення" / Українське законодавство: Засоби масової інформації. – Київ. – IREX. – 2004. – 368 с.
6. Здоровега В.Й. Теорія і методика журналістської творчості: Підручник. – 3-тє вид. – Львів: ПАІС, 2008. – 276 с.
7. Кара-Мурза С.Г. Манипуляция сознанием. – К. : Оріяни, 2000. – 448 с.
8. Кодекс професійної етики українського журналіста // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.cje.org.ua/codecs/43/>
9. Лизанчук В.В. Основи радіожурналістики: Підручник. – Київ. – Знання. – 2006. – 628 с.
10. Літературознавчий словник-довідник / За ред. Р. Т. Гром'яка, Ю. Коваліва, В. І. Теремка. – К., 2007. – 752 с.
11. Мелешенко О.К., Чічановський А.А., Шкляр В.І. Інформація, інформаційний: Словник термінів і понять для журн. і політологів: [300 термінів]. – К.: Грамота, 2007. – 72 с.
12. Микитенко А.М. Основи радіожурналістики: Методичні матеріали для студентів заочного та дистанційного навчання зі спеціальності «Журналістика». – Харків, 2003. – 23 с.
13. Михайлин І.Л. Журналістика як всевіт: вибрані медіадослідження. – Харків: Прапор, 2008 – 512 с.

14. Михайлин І.Л. Основи журналістики: Підручник для студентів вищих навчальних закладів спеціальності «Журналістика». – Вид. 3-тє, доповнене та поліпшене. – К.: ЦУЛ, 2003. – 284 с.
15. Москаленко А.З. Теорія журналістики: Навч. посібн./ Наук. ред. В.Іванов. – К.: Екс Об, 2003. – 334 с.
16. Москаленко А.З., Губерський Л.В., Іванов В.Ф. Основи масово-інформаційної діяльності: Підручник; КНУ ім. Т.Шевченка. – К., 1999. – 634с.
17. Радиожурналистика / Под ред. А. А. Шереля. – М.: Издательство Московского университета, – 2000. – 326 с.
18. Рендол Д. Універсальний журналіст: Підручник/ Переклад з англійської М.Марченко. – К.: ТОВ «Київська типографія», 2007. – 150 с.
19. Смирнов В.В. Жанры радиожурналистики: Учебное пособие для вузов. – М.: Аспект Пресс. – 2002. – 375 с.
20. Смирнов В.В. Аналитическая журналистика: Жанры радиовещания в контексте массовых коммуникаций. Теория и практика. – Ростов-на-Дону, – 1999. – 228 с.
21. Шкляр В. Теорія і методика журналістської творчості: конспект лекцій. – К. МІЛП, 1999. – 32 с.

ІV. СЦЕНАРІЙ ДОКУМЕНТАЛЬНОЇ РАДІОПРОГРАМИ «ВІННИЦЬКИЙ МАЙДАН: ХРОНІКИ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ»

Автор: Сергій Деянов

Текст читали: Сергій Деянов, Ірина Мірошниченко, Марина Стасюк

Ведучий: Кваліфікаційна робота на тему: документально-художня радіопрограма «Вінницький майдан: хроніки Революції гідності». Керівник – доктор наук із соціальних комунікацій, професор Житарюк Мар'ян Георгійович.

(Заставка)

(Підложка 1)

Ведучий: 2013 рік. Україна, на шляху підписання угоди про асоціацію з Європейським союзом, спіткнулась. Причиною стало рішення уряду Януковича змінити вектор подальшого напрямку міжнародної політики.

21 листопада вся країна затамувала подих в очікуванні і спостерігала.

(Синхрони)

(Підложка 2)

Ведучий: Але влада помилялася. Народ України знав, який напрямок економічної та політичної співпраці варто обрати. Незадоволені рішенням Кабінету Міністрів України, сотні небайдужих громадян зібралися на Майдані Незалежності, щоб виказати своє обурення.

Хвиля протестів охопила й інші міста України. Одним із таких міст була Вінниця, де того ж вечора, 21 листопада, на Площі Театральна відбулося перше мирне зібрання.

Це був лише початок. Ніхто й гадки не мав, що в історії України з'явиться новий розділ, написаний червоним. Кольором свободи...

(Підложка 2)

Ведучий: Новина про рішення Кабінету міністрів швидко розповсюдилась телеканалами, радіостанціями та соціальними мережами. За

допомогою останніх відбувалась організація мітингів, по всій країні. Згадує Дмитро Гирич:

(Підложка 3)

(Рубрика «Досьє»)

(Синхрон)

Дмитро Гирич: *(«21 числа Азаров це озвучив і одразу ж ввечері, як я потім дізнався, Віктор Бронюк і ще декілька людей написали, що збираються на Театральній у Вінниці, це було о 10:30 вечора. На той момент я ще про це не знав.*

Наступного дня, коли я був децю приголомшений цією новиною, мені написав мій друг, Ярослав Наскрипняк, з постом зі сторінки Бронюка, в якій він писав, що закликає усіх Вінничан зібратися на театральній площі вже у п'ятницю ввечері»);

(Інтершум)

Ведучий: 22 листопада, сильний вітер та дрібний, неприємний дощ, не завадили сотні свідомих вінничан зібратись мітингом на Площі Театральна, задля підтримки мирної акції, яка в той час відбувалась у столиці. Зі слів Дмитра Гирича:

(Синхрон)

Дмитро Гирич: *(«Разом зі мною також були мої знайомі з Педагогічного університету: був я, Ярослав Наскрипняк а також Ольга Дмитрук і Людмила Кліщук. Ми стали там такою групкою, Бронюк разом з друзями підвіз апаратуру — колонки. Щоправда, тоді був дощ і їх поставили на підставки, щоб не намокло і не намокла апаратура.*

Ми тоді поговорили всі разом і зрозуміли, що це вже кінець цій владі і потрібно щось робити. Якщо чесно, я особисто думав, що це все просто українці пустять повз вуха і нічого такого не буде.»);

(Підложка 2)

Ведучий: Після зборів 22 листопада, люди почали все активніше займатись інформуванням громадян, великий наголос у цьому було

поставлено на молодь. Яка, в свою чергу, не демонструвала великої активності в перші дні протестів. Це було помітно, під час організації мирної ходи 27 листопада серед студентів вінницьких вишів.

У Педагогічному університеті молодь теж була мало активною, що пояснюється недостатньою поінформованістю та банальним небажанням вплутуватись у будь-що. Із спогадів Дмитра Гирича:

(Синхрон)

Дмитро Гирич: *(«27 листопада ми (десь орієнтовно нас було 20 людей) зайшли в перший корпус і вийшли, ну нас мабуть було людей 70-80. Нас, якщо чесно, дуже мало хто сприйняв нашу ідею. Буквально з кожної аудиторії людини чотири і то дуже з натягом. Ми намагалися як могли, переконували, але всі чомусь сиділи... вичікували незрозуміло чого.»);*

(Підложка 2)

Ведучий: Одночасно з Педагогічним, не великі за кількістю групки студентів з інших університетів теж крокували до центру міста, підбадьорюючи себе різноманітними гаслами та лозунгами. Вже на тому етапі відчувалась певна солідарність з боку громадян, зокрема водіїв. Вони пропускали демонстрантів, даючи їм дорогу і сигналізували. Та не зважаючи на це, активність молоді була ще досить незначною.

(Інтершум)

(Синхрон)

Дмитро Гирич: *(Ми дійшли до Театральної, згодом ще підтягнулися Торговий, можливо “технарі” підтягнулися. Ми зрозуміли, що від медичного університету нікого не було (а якщо і було, то дуже мало людей). Тому ми пішки від Театральної рушили в сторону Медичного університету. Ну так само — з прапорами, кричалками. Підійшли впритул до медичного, гукали їх, просили вийти, підтримати Майдан. Але мені здається, тоді їхні викладачі дуже негативно це все сприйняли.*

Ми походи ще там по гуртожиткам, ну вірніше під гуртожитками постояли, погукали, покричали... Вийшло небагато людей. Ніби люди на

вулиці підтримували нас, а студенти, така основна рушійна сила, їм було байдуже. Це трошки здивувало.);

(Підложка 2)

Ведучий: На думку Вадима Шкільняка, з самого початку активність молоді була вкрай низькою. Керівництва вишів залякували студентів, мотивуючи свої погрози юридичною відповідальністю у разі долучення до мітингу.

(Підложка 3)

(Рубрика «Досьє»)

(Синхрон)

Вадим Шкільняк: *(«На превеликий жаль, молоді було мало. Молодь вже підключилася 27 листопада. Була всеукраїнська акція. От тоді вийшла молодь. Вона вийшла — і пропала, за 2-3 дня. Влада тоді чітко діяла, але от студентські лідери, які на той час вивели студентів з вишів...*

Практично, пройшовши деякий термін, ми провели аналіз і зрозуміли, що їх просто розбили. Розбила влада. Вона їх там збирала і робила такий наголос на юридичні аспекти, на юридичні наслідки от того, коли будуть виходити, щоб вони постійно пам'ятали про юридичні аспекти. Що там десь, щось в разі їх можуть притягти.»);

(Підложка 2)

Ведучий: В університетах міста розпочалось активне залучення студентів до мирних зібрань. Та настрої в країні швидко розділили громадян на тих, хто підтримував ідеї Євроінтеграції, та людей, котрі були лояльні до рішення влади, стосовно Митного союзу.

Серед викладачів були ті, хто не соромився користуватись своїм службовим становищем. Цікавим був той факт, що значна частина викладацького складу, та керівництво університетів підтримували провладну партію "Регіонів" - студентство підтримувало європейський напрям руху держави.

(Інтершум)

Ведучий: Розвиток подій у столиці відбувався досить стрімко. На Майдані Незалежності постійно знаходилась молодь, яка вимагала змінити рішення влади, щодо подальшого розвитку нашої держави.

Влада відреагувала, при чому, ніхто на той час не міг собі навіть уявити, що її відповіддю на мирні протести молоді буде таке жорстоке і безкомпромісне рішення.

(Інтершум)

Ведучий: Більшість людей, переглядаючи черговий вечірній випуск новин, не могла повірити у те, що транслювалось. Небачена жорстокість і цинічність назавжди вкарбуються у пам'яті тих, кого тоді побили та всієї української нації. Цим рішенням влада Януковича підписала собі остаточний вирок. Бо замість того, щоб злякатись і розійтись по домівках – люди, всі як один, небаченою до тих пір хвилиною ринули на «Майдан». Із спогадів Дмитра Гирича:

(Синхрон)

Дмитро Гирич: *(«30 листопада (я, до речі, тоді був у Києві) і мало сам не став одним з тих студентів, яких Беркут побив кийками. Але мене якось це врятувало. Знайома порадила просто піти наступного ранку, “Майдан нікуди не розійдеться”. І якраз за цю ніч в Києві побили студентів.»);*

(Підложка 2)

Ведучий: Вінницька громадськість не залишилась байдужою. Наступного дня, після побиття Беркутом студентів у столиці – вийшла значно більша кількість (це приблизно 500) людей. Усі були спантеличені, пригнічені останніми новинами й чутками. Вони були твердо переконані, що теперішньому уряду має прийти кінець. І влада має відповісти за те беззаконня, та жорстокість, в першу чергу, перед народом. Із спогадів Вадима Шкільняка:

(Синхрон)

Вадим Шкільняк: *(«Вінницький Майдан вийшов. Збільшилась кількість людей, яка прийшла на мітинг, збільшилась в 2 рази. В той момент*

вийшло дуже багато людей, які засудили той процес. Вийшло багато студентів. Студенти мали такий... їх зібрали, вони вийшли, вони підтримали, і їх не стало. А людей, вінничан кількість збільшилась.

Перше, що було, що правоохоронні органи перевищили свої повноваження, і студентство, молоді люди... всім було жалко молодих людей. І от той беспредел, який пішов, тобто зі сторони правоохоронних органів. Всі розуміли, хто контролює, і хто віддає накази. Всі хотіли змін, но ніхто не знав як діяти далі. Це з тих людей, які хотіли якось долучитися і щось змінити.»);

(Підложка 2)

Ведучий: Проте, чіткої, узгодженої організації дій серед активістів тоді ще не було. Найактивніші громадяни вирушали до столиці, щоб там підтримати Майдан. У Вінниці ж він мав більше символічне значення.

У Києві настрої людей були дещо радикальніші, щодня збільшувалась кількість прибулих на «Майдані». Люди, окрилені гаслами «Банду геть!» не хотіли відступати, до поки тодішній владі не настане кінець. Але уряд не мав на той час наміру так просто скласти свої повноваження. Тому було залучено силовиків, за допомогою яких і планувалось остаточно розігнати цей натовп.

Проте, люди навіть і не думали відступати. На Майдані розгорнулось наметове містечко, розпочалось спорудження захисних барикад. Саме в той час, в Україні широко вжитку зазнали такі слова, як «Тітушки». Підозрілі, непривітні люди, в спортивних костюмах були основним кістяком так званого «Антимайдану». Вони неодноразово використовувались для здійснення провокацій. Брали участь у сутичках. На в'їздах до Києва, «допомагали» ДАІ не допускати до столиці радикально налаштованих громадян. Також, в до когорти прихильників уряду Януковича варто віднести пенсіонерів, працівників фабрик, заводів. За деякими даними вони у примусовому порядку були змушені прибути до столиці, на так званий мітинг.

11 грудня у Києві відбулась перша сутичка з силовиками.

(Синхрон)

(Підложка 2)

Ведучий: У Вінниці активістами було здійснено пікетування офісу Партії Регіонів. На думку людей, саме вони ставили «палки в колеса» під час організації заходів у місті. Більшість перепон з облаштуванням сцени, та й взагалі місця, де мав би стати Вінницький майдан поклалися на їхню відповідальність. Так 21 січня 2014 року, євромайданівці закидали яйцями супермаркет «Варшава», який за тогочасною інформацією належав депутату «облради» від «Партії Регіонів» Наталії Гетце. Із спогадів Вадима Шкільняка:

(Синхрон)

Вадим Шкільняк: *(«Ми сиділи їм, як говорить, прищ на одному місці. Ми це зрозуміли тоді, коли нас відключили від мереж електричних. В нас був спочатку свій генератор, але тоді нас обрізали від світла, від всього. Ми зрозуміли що ми їм тут мішаємо: тут офіс Партії Регіонів, офіс голови обласної ради, це центр, тут розв'язка. Ми зрозуміли, що ми на дуже такому місці, де ми не повинні були бути.*

Влада нас хотіла перенести на Європейську площу. Це ще одна історія. На той час це був парк Козицького, коли дали йому назву Європейської площі. Там поставили гарну сцену, провели провладний мітинг і хотіли там зробити Майдан. Ми прекрасно проаналізували і зрозуміли, що місце там чудове, але малолюдне, багато вінничан не бачили, що в Вінниці відбуваються якісь процеси. І нас хотіли якось заманити, щоб ми перейшли із площі Небесної сотні на Європейську площадь.»);

(Підложка 2)

Ведучий: Подібні пікетування провладної партії відбувались по всій країні. Додатковою причиною цього стало ухвалення так званих «драконівських законів», що передбачали по-суті заборону мирних зібрань. Це можна вважати спробою перетворення активістів на злочинців. Почалися масові арешти, викрадення людей, навіть з автівок. Режим не хотів здаватись, не хотів йти ні на які поступки.

Масові заворушення в Україні сягнули свого апогею. Сталося це 22 січня, у Києві, на Майдані. Саме там, під час чергової спроби розігнати активістів силовики вперше застосували вогнепальну зброю. У результаті цього з'явилась інформація про перші жертви кривавого режиму: Сергій Нігоян та Михайло Жизневський.

(Синхрон)

(Інтершум)

Ведучий: Того ж дня у Вінниці двохтисячний натовп перекрив центральну вулицю міста - Соборну. З гаслами «Банду геть!!!» активісти пікетували облдержадміністрацію, вимагаючи відставки президента та уряду, і їх негайне притягнення до відповідальності за скоєні злочини.

(Інтершум)

Ведучий: Мирні зібрання вже давно перестали бути такими, натомість – набули радикального присмаку, який загорівся новим полум'ям після подій у столиці.

23 січня було влаштоване так зване полювання на «тітушок», котрі, за інформацією координаторів місцевих осередків майдану, повинні були цієї ночі вирушити до Києва, щоб долучитись до «Антимайдану». Такі спроби не були разовими. Активісти Вінниці всіляко намагались перешкодити відправці автобусів до столиці. Одночасно, вирішуючи низку питань з відправкою свідомих громадян для підтримки Євромайдану. Із спогадів Вадима Шкільняка:

(Синхрон)

Вадим Шкільняк: *(«Вінниця на той час була це базовий регіон для відправки тітушок в Київ. От в Києві під час рейдів Автомайдана, Самооборони, інших самоорганізацій та ініціатив, постійно ловилося (якщо ловилися) тітушок, і постійно серед них були вінничани.»);*

(Підложка 2)

Ведучий: Подальшим кроком фактично усіх осередків майданівського руху було захоплення приміщень Облдержадміністрацій. Розлючений народ

розумів, що боротися з режимом можна не лише у Києві, але й на місцях. Або ж, українці вже не знали, на які ще важелі можна натиснути, щоб припинити утиски, викрадення та вбивства.

(Інтершум)

Ведучий: 25 січня у Вінниці група радикально налаштованих активістів береться за штурм ОДА. Парадоксальним є той факт, що в цей час, в стінах будівлі проходила сесія обласної ради. На якій опозиція хотіла прийняти постанову про «Недовіру уряду». Але людям вже не хотілось нічого слухати. Вони вимагали дій. Із спогадів Вадима Шкільняка:

(Синхрон)

Вадим Шкільняк: *(«Ми були готові до штурму, але ми були до іншої ситуації. Ми на той час працювали з правоохоронними органами. Перед штурмом мала відбутися сесія обласної ради. Те, що буде штурм, було зрозуміло. Люди зберуться, і вони захочуть зайти туди. Але в нас мало бути два варіанти. Перший — це силовий штурм. Другий варіант — це називалося коли “Міліція з народом”. Коли міліція розуміє, що це питання політичне, щоб не накаляти в той час людей потрібно було просто розійтися, і люди спокійно б зайшли, і все було би нормально.»);*

(Підложка 2)

Ведучий: Після штурму, навпроти центрального входу в були зведені барикади. Хоча загрози розгону, чи запланованого рейду міліції на той час не передбачалось. Скоріш за все, народ просто вичерпав свій запас віри у безпечність подальшого перебігу подій. На вході стояла охорона, місцеві хлопці, з палицями й дерев'яними щитами. Потрапити в середину міг фактично кожен бажаючий.

Одним з таких бажаючих був студент Богдан Лакомський.

(Підложка 3)

(Рубрика «Досьє»)

(Синхрон)

Богдан Лакомський: *(«Під час штурму мене не було, але був вже після цього. Пам'ятаю зимового вечора на наступний день після штурму чи через день-два, здається. Я приїхав і одразу ввечері, вирішив поїхати, подивиться своїми очима що відбулось. Як зараз пам'ятаю я взяв з собою фотоапарат, тому що любив фотографувати і все документувати. На плівку, так сказати. Приїхав туди, я побачив таку картину: практично те саме що в Києві, тільки менші масштаби. Шини плакати, транспаранти ну і, звісно, прапори, державна символіка. Охорона місцева: хлопці, які дивляться, аби не було ніяких провокацій і всередині такі маленькі блокпости.*

Хоча от тут у мене, так би мовити, дилема. Тому що я захотів проникнути всередину. Не в саму адміністрацію, а на її територію, тому що збоку тротуару зробили загороди. Проникнути всередину мені вдалось легко, тому-що коли проходив через вхід хлопці побачили що я з фотоапаратом, можливо подумали що я якийсь репортер чи якийсь журналіст, я не знаю. Привітали мене, «Все добре!, кажуть, Проходь, дивись, фотографуй там, покажи-роскажи.». Коли я потрапив всередину, тоді якраз відбувалася панихида, вийшов священник, кругом були лампадки. Він проводив службу за загиблими на Майдані Незалежності в Києві...»);

(Підложка 2)

Ведучий: Тим часом, у Києві, Віктор Янукович вирішив піти на невелику поступку.

28 січня ним було ухвалено рішення про відставку уряду Азарова. Цинічно з його боку було вважати на той момент, що саме цього вимагав Майдан і на цьому все закінчиться.

А наступного дня, у Вінниці відбуваються арешти причетних до штурму будівлі ОДА. Результатом цього стало добровільне звільнення приміщень адміністрації 31 січня. Барикади, які й так не довго стояли – почали розбирати.

Намагання президента утримати себе на владній посаді не слабшало, скоріш, навпаки. Лютий місяць закарбується в свідомості кожного українця. Події, які відбувалися в цей час заставляють світову спільноту звернути увагу на те, що вже не перший день коїться у нас в країні. Тому що рахунок жертв режиму перестає йти на одиниці, чи десятки. Він сягне сотні, умовного числа загиблих, яке далеко не відповідало дійсності. Бо дотепер не відомо, скільки безвісти зниклих, убитих, закатованих було насправді.

(Інтершум)

Ведучий: З 18 лютого, у столиці України, силовики за підтримки добре озброєних спецпідрозділів отримують наказ йти в наступ. Вулиці Києва, у буквальному сенсі, втопилися в крові. Активісти, з дерев'яними щитами та будівельними касками оборонялись від інших українців, які не соромилися відкривати вогонь.

Результатом цього стали величезні жертви з пораненими та убитими, котрих потім будуть називати «Небесною сотнею». Від куль снайперів в центрі Києва загинуло троє вінничан: Валерій Брезденюк, Леонід Полянський та Максим Шимко. Але єдність і мужність нашого народу не зламалась під натиском зброї. Люди продовжували оборонятись, стояли до останнього подиху.

(Рубрика «Авторський вірш»)

(Підложка 4)

(Інтершум)

Ведучий: В цей час у Вінниці активісти штурмують (обласне відділення міліції), під час якого кульове поранення в ногу отримав чоловік. Активістами перекривається Центральний міст. Поряд з офісом Партії Регіонів відбувається спалення опудала Віктора Януковича, та проникнення в до приміщення Комуністичної партії з псуванням та нищенням прапорів та іншої символіки.

До слова, Янукович побоюючись розправи, у ніч з 21 на 22 лютого втікає з України в сусідню Росію. Слідом за ним втікає більша частина його свити. Відбувається це в поспіху.

Надзвичайно гостро постало питання, про подальшу долю країни, яку охопив революційний вогонь.

На Майдані у Києві, перед представниками опозиції виголошують ультиматум. Тоді ще ніхто не знав про президента-утікача. Основою ультиматуму була його негайна відставка. Інакше буде зовсім інша розмова...

(Синхрон)

(Підложка 2)

Ведучий: У лютому 22 числа, Верховна рада проголосувала за відставку Віктора Януковича, та позачергові вибори, що мали відбутись 25 травня. У сотень і тисяч тих, хто тоді стояв на Майдані, і спостерігав за результатами закапали сльози...

Наступного дня, у Вінниці люди кількатисячним натовпом проводжали в останню путь героя Небесної сотні, свого земляка Максима Шимка. У головах ніколи не зможе прижитись думка про те, що цих жертв могло і не бути.

(Лунає пісня «Гей, пливе кача». Гурт «Пікардійська Терція»)

Ведучий: Люди видихнули з полегшенням, бо тирана було прибрано, а його режим усунено. Ніхто тоді й гадки не мав, яке майбутнє буде очікувати оновлену Україну. Підготовка до виборів, анексія півострова Крим, окупація Донбасу... хоча, це вже зовсім інша історія.

Ведучий: Ви слухали кваліфікаційну роботу на тему: Документально-художня радіопрограма «Вінницький майдан: хроніки Революції Гідності».

Автор: Сергій Деянов

Текст читали: Сергій Деянов, Ірина Мірошніченко, Марина Стасюк

Звукорежисер: Сергій Деянов